

Med Bibler til Sovjet

"Ettusenfemhundre bibler over den russiske grensen." En slik tittel ville unektelig gjøre seg fint på førstesiden i en avis. Med den nye åpenheten i øst er tanken heller ikke usannsynlig og i tillegg vet vi at for Gud er ingen ting umulig.

Dag og Else-Britt Norlin ville gjerne dra til Sovjet med Bibler. Helt siden ungdommen har Dag vært opptatt av alle dem som har vært innestengt bak jernteppet, med små muligheter til å lese Bibelen og annen kristen litteratur. Sist år var familien en tur i Polen. Der møtte de mange russere, og drømmen om å dra til Sovjet ble forsterket. Men – en ting er å ha lyst til å gjøre noe, en annen ting er å ha visshet om at dette er Guds vilje. Og uten den vissheten ville ikke Dag og Else-Britt dra.

Det ble å sette Gud på prøve. Objektet ble den gamle, grønne bilen. Folk flest er forundret over at den greier en tur til Oslo og tilbake hva da med Sovjet??!! Dessuten trengtes nye vinterdekk sist høst. P.g.a. en spesiell dimensjon, ville nye dekk koste ca. 5.000 kr. Men å investere så mye i en bil som kan havne på søppelplassen når som helst, er ikke særlig god økonomi. For Dag ble dette bønneemnet: Fikk han 4 brukbare dekk for 1.500 kr. var dette et tegn fra Gud på at bilen ville holde til Sovjet og tilbake.

Letingen etter brukte dekk begynte. Etter å ha spurt på kryss og tvers uten resultat i flere måneder, måtte han bare kjøpe nye dekk siden vinteren sto for døren. Han parkerte bilen utenfor dekkbutikken i Hokksund, slo av motoren for å gå inn. Men da minnet Gud Dag om å gjøre et siste forsøk med brukte dekk. Derfor startet han bilen igjen, dro til bilopp Hoggeriet i Vestfossen der han hadde vært mange ganger tidligere denne høsten. Og – akkurat denne dagen hadde de fått inn 4 piggdekk i den dimensjonen som passet akkurat til Norlins bil!! Dessverre hadde Dag bare 600 kr i lomma, så han sa at de dekkene måtte han ha, men at han ville komme tilbake neste dag og betale resten. "Nei, det er ikke nødvendig, 600 kr er nok!" svarte innehaveren. Dette var et bønnesvar i stor skala for Dag og familien. Nå var de overbevist om at Gud ville de skulle dra og at Han også ville være med på hele turen.

Så var det reisepenger, både til reisen og til biblene de ville ha med. Skatteseddelen sist høst viste at de fikk 7.000 kr. tilbake. Det hadde ikke skjedd før i deres tid i Skotselv. Helt uventet kom det også 4.000 til, og det ville dekke både reisen og personlige gaver. Så nå var den private økonomien sikret. Vissheten vokste.

Tretti kroner for en russisk Bibel, – det høres billig ut, men når en skal ha flere hundre, blir det store summer av det. 46.000,- for å være nøyaktig (inkludert 400 bøker "Veien til Kristus" og 8.000 småbrosjyrer). Dag besøkte flere menigheter for å fortelle om planene deres. Dessuten trykket han en liten kalender som ble solgt for 30,- altså prisen for en bibel.

Det var nesten uforståelig, men penger til russiske bibler kom fra nord og sør, fra inn- og utland, fra kjente og ukjente. "Gud har inspirert folk til å gi," sier Dag, og kjenner ansvaret det medfører. 49.000,- kom det inn. Det betyr at 100 ekstra bibler kan bli sendt.

For oss er det en selvfølge å kunne kjøpe en norsk Bibel når vi måtte ønske. Å skaffe russiske Bibler var absolutt ikke like lett. Arbeidet begynte før jul. P.g.a. den nye åpenheten i Sovjet, var lagrene hos de fleste trykkeriene i vest nesten tømte, men tilslutt fant Dag en trykker i Ørebro i Sverige som hadde 3.000 eksemplarer, og han kunne dermed bestille 1.000 av disse.

Verre var det med de 500 barnebiblene de skulle ta med. Dag fant ut av at det eneste mulige var å bestille fra Jugoslavia med levering i mars. To uker før den avtalte datoen i mars, kom det beskjed om at ordren ikke kunne bli levert. Hva nå?! Skulle dette gå helt i vasken?? Det ble mer telefoning og undersøking, og endelig fant de ut at 3.000 barnebibler skulle sendes til en annen mottaker i Oslo via Tyskland. Og takket være Guds ledelse, kunne Dag få sine 500 eksemplarer av disse, bare noen få dager før avreise. Vissheten om Gud og englers nærvær ble ytterligere styrket.

Allerede i desember var visasøknaden fylt ut. Den ble gitt til Udo Sokolovsky, den russiske pastoren de hadde møtt i Polen året før. Han leverte papirene til de russiske myndighetene. Etter at prosessen var gjennomført, skulle papirene leveres tilbake til ham for videresending til Dag, som så kunne gå til ambassaden i Oslo og få utlevert visa der. Dette hørtes veldig greit ut i teorien. Praksisen viste seg å bli annerledes. Udo fikk ingen papierer av myndighetene. Telefonbeskjeden fra myndighetene kom: "Du skal få papirene om noen få dager." Ingenting hendte. Så troppet han opp personlig og fikk følgende beskjed: "Det skal være ferdig neste uke." Endelig, en uke før Norlins avreisedatoen fikk han papirene. Men dette var altså i Minsk. Den raskeste måten å få dem til Oslo på var med tog til Finland og videre i vanlig post til Norge.

Fredag morgen 6.april, var DAGEN, avreisedagen! Eskene med Bibler og brosjyrer og 150 kg klær var stuert inn i bil og tilhenger. Personlig bagasje, sengeklær og mat var også pakket og klart. Alt var klart. Etter alle tidligere bønnesvar trodde hele familien at brevet fra Sovjet med tillatelse til å få visum skulle komme i tide. Fredag var jo avreise-dagen, og med brev i hånden kunne de komme til ambassaden og få visum med en gang. Slik gikk det imidlertid ikke. Ikke noe brev fredag morgen. Hva betød dette? Hva med alle bønnesvar de alt hadde fått? Hvordan skulle dette tolkes? Lørdag, søndag, mandag ble post-

kassen gjennomløst flere ganger per dag. (Engler er jo også budbærere!) Tirsdag morgen: Noe må gjøres. Dag tar bilen og kjørte til ambassaden i Oslo. Underveis skjer det mirakler Dag ikke har anelse om. For å si det kort: En russisk venn i Sverige, Slava Jaruta, ønsket å spore opp hvor dette brevet var. Telefonen hans går varm til Moskva, Minsk, Skotselv og Helsingfors. Når Dag kommer til ambassaden ved 10-tiden er det etterlengtede brevet i der via telefax fra Finland. Avreisen kan skje samme dag!!

Men Gud sørget ikke bare for de store tingene underveis. Han tok også vare på de små detaljene. Etter å ha parkert der på utsiden av ambassaden, gikk Dag til parkometret. Hvor lang tid ville dette ta? Han la på noen kroner og mottok billetten som viste at han kunne være der til kl. 11.44. Da han en stund senere kom ut med de dyrebare visapapirene, sjekket han klokka på vei bort til bilen. Den var 11.44! Igjen følte han veldig sterkt forsikringen om at Gud var med og hadde oversikten.

Udo Sokolovskij hadde søkt om tillatelse til å motta biblene -men bare et visst antall vanlige bibler og et visst antall barnebibler. Først måtte han oppsøke myndighetene i Hvite-russland for å få det klarert der, før de tok kontakt med det departementet i Moskva som tar seg av religiøse saker. Tillatelsen ble videresendt til grensestasjonen med beskjed om at Dag ville komme en bestemt dag med et visst antall Bibler.

Alt dette var imidlertid familien Norlin helt uvitende om på avreisetidspunktet. Foruten de 1.000 biblene for voksne og 500 barnebibler hadde familien Norlin i tillegg 400 eksemplarer av boken "Veien til Kristus" og 400 brosjyresett. Hvert sett inneholdt 20 åtte-siders brosjyrer som omhandlet ulike bibelske emner. Dessuten hadde de med seg 150 kg barnetøy, noe som er en stor mangelvare i Sovjet.

Familien Norlin kom så til den finsk-russiske grensen. De hadde forventet å måtte betale noe under bordet for å få sakene gjennom siden det er så vanlig. Men grensevaktene kikket knapt nok gjennom bilen. De så sansynligvis at det var ekstra bøker og brosjyrer som Udo ikke hadde søkt tillatelse om å motta, men de sa ingenting. Senere fikk familien Norlin vite at grensevaktene hadde fått informasjon om oss fra høyeste religiøse instans i Russland og dermed torde de ikke å gjøre noe annet enn det som var beordret derifra. Bilen ble bare vinket videre og nå bar det for full fart inn i Russland! (Bortsett fra at på russiske ujevne veier kjører man ikke i full fart ...). På grensen traff de omsider pastor Udo som møtte de der for å beskytte de videre på den lange reisen til Minsk.

Før avreisen hadde familien bedt spesielt om beskyttelse for bil og tilhenger. På turen i Russland fikk det to punkteringer på bilen og to på hengeren. Første gangen tilhengeren punkterte ble reservehjulet satt på. Andre gangen tilhengeren punkterte, hadde man ikke et reservehjul til! Hvordan skulle dette ordnes? Kanskje man kunne reparere den ødelagte slangen. Til det trengte

han imidlertid spesialverktøy for å ta av dekket fra felgen. I tillegg måtte man jo ha passende lim til bilslanger. Det var 5 mil i hver retning til neste større by hvor de kunne forvente å få kjøpt den slags lim. Like ved var det bare et lite tettsted med en liten lanthandel. Imidlertid gikk den russiske pastoren dit å spurte om de tilfeldigvis hadde den type lim som brukes til å reparere bilhjul med? Innehaveren lo å sa: "Ser dere ikke at vi selger mat her, ikke lim?" Så gikk han på bakrommet og kom tilbake etter en stund å sier: "Her fant jeg visst noe. Ikke hadde jeg peiling på at jeg hadde et lim som dette. Kanskje du kan bruke det?" Han hadde rett. Det var nettopp det riktige limet! Dag tenker at det er fullt mulig at en engel har lagt den limtuben der for gi oss en forvissning om hans omsorg for oss. Nå tok det ikke lang tid før slangen var fikset hjulet i orden, og de kunne fortsette reisen med bare to timers forsinkelse.

Mannens reaksjon i matbutikken er et eksempel på forholdene i dette store landet i dag. Levestandarden står i markert kontrast til rike land. Selv i byene er det mange hjem som ikke har rennende vann. Det er veldig vanlig å måtte gå ut for å pumpe opp brunnvann. Toalettpapir er en sjelden vare, og kosekvent fraværende på offentlige steder. Utvalget i butikkene er svært begrenset. Frukt og grønnsaker er det lite av. Else-Britt forteller at de spiste epler en gang på turen. Butikkene har ofte bare en type ris, en type melk, litt syltetøy, saft, et par typer ost og brød, osv. Det er et stort gap mellom dem og alle de hyllemeter på hyllemeter av valgmuligheter vi er vant til å ha. Bensin og diesel blir solgt på ulike stasjoner. Og køen er lang når du skal fylle opp tanken, så mange som 50 biler på enkelte steder. Men selvfølgelig, – vil du ha drivstoff, er det bare å vente. Diesel blir vanligvis solgt bare til statlige kjøretøy, men betaler du ekstra, kan du få diesel til 30 øre/liter!

Hele målet og hensikten med denne turen, var å komme i kontakt med folk i Russland for å gi dem Bibler. Det er med den bakgrunn og i den sammenheng at alle miraklene fant sted. Besøkene i de russiske menighetene var da også en stor opplevelse. Det var mye sang, både fellessang og korsang. Etter at møtelederen hadde bedt en bønn og sagt amen, samtykket hele forsamlingen: AMEN!! Alle ville gi sitt bidrag og være delaktige.

Den første sabbaten i Russland var de i Leningrad. Ettersom Dag fortalte noen av erfaringene så langt og grunnen til at de var der, ble øynene i forsamlingen store. Bibler!! Etterpå kom, ja kanskje halve menigheten, ivrig bort til ham og spurte om de kunne få en bibel. Men gjennom tolken måtte de jo forklare at disse Biblene skulle til Minsk. Det var der de hadde fått tillatelse til å motta dem. Og de skulle selges for å hjelpe til med å bygge en kirke der i byen. Imidlertid ble det bestemt å la en eske bli igjen i Leningrad, pluss 5 eller 6 ekstra bibler som Dag hadde med seg som ble gitt til noen invalide i menigheten. Så stor er hungeren etter Guds ord!

Udo Sokolovskij er distriktssekretær i et område i Hvite-russland. I dette området er det 15 adventistmenigheter med tilsammen 700 medlemmer. I hele Sovjetunionen er det 35.000 adventister. Dette gjelder dog de registrerte Syvendedags adventistene. Hvor mange uregistrerte som finnes, vet ingen. Minsk har ca. 2 millioner innbyggere, adventmenigheten der har 100 medlemmer. Her var det biblene skulle selges for å finansiere en ny kirkebygning. De kunne bli solgt veldig dyrt, likevel ville de forsvinne fort. I et tilfelle var det en som solgte 50 i løpet av noen minutter. Eller de kunne bli solgt billigere og gjøre det mulig for fattigere folk å skaffe seg et eksemplar. Det ville imidlertid innebære risikoen for at folk solgte dem videre til høyere pris. Hensikten var jo å bringe Guds ord til dem som virkelig ville ha og sette pris på det. Derfor ble det bestemt at menigheten i Minsk skulle stå for distribusjonen. Nå er det russiske adventistsamfunnet i ferd med å installere et stort, svensk bibeltrykkeri. Selv om dette har en kapasitet på 1 million (!) bibler pr. år, dekker det bare brøkdelen av behovet til et land med 250 millioner innbyggere.

Dag og Else Britt kom i kontakt med mange mennesker i løpet av sitt Russlandopphold. Ved et måltid kom de i prat med to eldre menn, to pastorer. Disse to begynte å fortelle sine livshistorier, om fengsling og konsentrasjonsleir fordi de ikke ville arbeide på den hviledagen de så på som hellig, sabbaten. En hadde vært der 3 år, den andre 5 år. I løpet av den tiden måtte de arbeide veldig hardt, men de avslo fortsatt å arbeide på sabbaten. For det ble de torturert. Måltider kom annen hver dag, kanskje bare 3-4 pr. uke. Mange døde i leiren. Da de ble spurt om de noengang var fristet til å gi opp, ble øynene fylt av tårer. Igjen og igjen hadde de blitt fortalt at de kunne forlate leiren, hvis de ga opp troen på Gud og arbeidet i menighetene sine. I motsatt fall ville det bli seks år med hardt arbeid – og etter det kunne dommen bli forlenget til ytterligere seks år om de fortsatt ikke hadde endret syn. Dette hendte for litt over ti år siden. I dag er ikke mange fengslet for slike brudd på loven. Foreldre får bøter fordi de ikke sender barna til skolen på sabbaten. Disse bøkene øker for hver måned som går, men hvis foreldrene ikke gir etter, gir myndighetene til slutt opp. Men mange foreldre gir opp, fordi de ikke kan betale opptil en måneds lønn i bot. Etterpå håner myndighetene dem fordi de ikke lever opp til menighetens standard. Sammen med to pastorer ble Dag invitert til et møte med 30-40 universitetslærere som ville vite mer om adventismen. De stilte mange elementære spørsmål om bibelen. Dessuten var de interessert i å vite hvordan barneoppdragelsen fungerte i et kristent hjem. Dette var det første åpne møte i sitt slag der etter at tøyene var blitt slakket på det religiøse planet. For en mulighet!

Mange ville uttrykke sin takknemlighet over å ha fått en bibel. En mann reiste en og en halv time for å kunne frembringe sin takk personlig. Han hadde vært kristen et år. og var så glad for at han nå på en bedre måte kunne dele troen sin med venner og slektninger. Han hadde reist med buss og tog for å takke

familien Norlin og for å gi dem en glassfisk gave og som et synlig bevis på det han følte. Så stor er folks iver og takknemlighet etter å motta Guds ord!

Dag og Else Britt understreker at de skal ikke takkes. "Gud er den som har gitt pengene og åpnet dørene!" All ære tilhører ham.